ואקדש לך מקודשת מְּבִין ערב ערב לאו (שׁ מָבִין

אף ע"ג דלא מטי הגאה לידיה קא משעביד

נפשיה האי איתתא נמי אע"ג דלא ממי הנאה

לידה קא משעברא ומקניא נפשה "הילך

מנה והתקדשי לפלוני מקודשת מדין עבד

כנעני עבד כנעני לאו אף ע"ג דלא קא חסר

ולא מידי קא קני נפשיה האי גברא נמי

אע"ג דלא קא חסר ולא מידי קא קני לה

להאי איתתא יתן מנה לפלוני ואקדש אני

לו מקודשת מדין שניהם ערב לאו אף ע"ג

דלא קא מטי הנאה לידיה קא משעבד

נפשיה האי איתתא נמי אע"ג דלא קא ממי

הנאה לידה קא מקניא נפשה מי דמי ערב

האי דקא קני ליה קא חסר ממונא האי גברא קא קני לה להאי איתתא ולא קא

חסר ולא מידי עבד כנעני יוכיח דלא קא

חסר ממונא וקא קני נפשיה מי דמי התם

הך דקא מקני קא קני הכא האי איתתא

קא מקניא נפשה ולא קא קניא ולא מידי

ערב יוכיח אע"ג דלא קא מפי הנאה לידיה

משעבר נפשיה בעי רבא הילך מנה ואקרש

אני לך מהו אמר מר זומרא משמיה דרב

פפא מקודשת אמר ליה רב אשי למר

זוטרא אם כן הוה ליה נכסים שיש להם

אחריות נקנין עם נכסים שאין להם אחריות

ואנן איפכא תנן ינכסים שאין להם אחריות

נקנין עם נכסים שיש להם אחריות בכסף

בשמר ובחזקה אמר ליה מי סברת דאמרה

ליה אגב יהכא באדם חשוב עסקינן

דבההיא הנאה דקא מקבל מתנה מינה גמרה

ומקניא ליה נפשה איתמר נמי משמיה דרבא

רוכן לענין יםמונא וצריכא דאי אשמועינן יוכן

קידושין משום דהא איתתא ניחא לה בכל

דהו כדריש לקיש סדאמר ר"ל מב למיתב מן

דו מלמיתב ארמלו אבל ממונא אימא לא ואי

בוד א מיי׳ פ״ה מהלי אישות הלי כב סמג

עשין מח טוש"ע אה"ע סי

כט סעי׳ ה:

:סטי

ממ ג מיי שם הלי כב סמג שם טוש"ע

לה"ע סיי כו סעיי ט: ד מייי פ"א מהלי מכירה הל"ו סמג

עשין כב טוש"ע חו"מ סי' קל סעי' ג ד ה ו ז וע"ש

:ייי:

נא ה ו מיי פ"ג מהלי אישות הל"ט טוש"ע אה"ע סי׳ לא סעי׳ ח:

נב ז מיי׳ פט"ו מהל׳

נב ז מיי פט"ו ניטע מעשה הקרבנות הל"ב: נג ח מיי שם הל"ד ופסק בנג ח מיי שם הל"ד ופסק

:ועיין כ"מן

גליון חש"ם

גם' וחזר ולקחה והקרישה. ע' גטין מג ע"ב

מל"ה גמרו:

מוסת תוספות

א. דהיינו דוקא עבד כנעני

רוהתנחלתם. מוס' מגילה

כג: ד"ה שמין. ב. אלא לפי

שדומה יותר לנכסים שיש

הם אחריות נקטיה לרבותא. תוס' הרח"ש.

תום' ר"י הזקן

דלא מטי. הנאת ממון לידיה שכל הממון נוטל

.האחר וזה נכנס ערב

. דעליה כתיב

סמג שם טוש"ע שם

וע"ו סג:ן, ב) ולקמן כו. וש"כ], ג) [ע"ו סג:], ד) כתובות עה. יבמות ד) ע"ב], מ) [בדפו"ר: האשה רוצה וכו' לא נתרצית], נ) [וע' תוס' מגילה כג:

הנהות הב"ח

לחירות קא קני האי כסף שמקבל

בפדיונו: וחקדש חני לך. והוח

(ב) רש"י ד"ה מדין שניהם משבי הדינין כנ"ל ותיבת

מוסף רש"י בו בו ... קא משעבד נפשיה. נאמירה נעלמא גלא קנין , (רשב"ם ב"ב קעג:)**, נכסים** אחריות. קרקעות, שאחריות כל אדס, (הלוה) ורחיליייי קר קעות, שמחוריות ככ אדם, (הלוה) [המלוה] והנושה בחבירו עליהן לפי שקיימין ועומדין לפיכך נסמכין עליהן (לקמן בו.). לפי שאין דליקה שולטת בהן ואינן אוכדין (רשב"ם קנ:). נכסים שאין אחריות מטלטלין ושנול (וווח וווי). נכסים א קנין לקרקע ואינו למטלטלין. (ב״מ m.). מכר מטלטלין עס הם מוכו משנשרן עם קרקע, כיון שקנה לוקח את הקרקע באחד משלשה קנינים, נקנים מטלטלין (לקחו רו.). **טב** למיתב טן דו מלמיתב . טן דו, גופים כל דהוא בעל ניבמות קיח:). משל הדיוט הוא שהנשים אומרות טוב לשבת עם גוף שנים משבת אלמנה (כתובות עה. וכעי"ז לקמן מא.) כלומר אשה בכל לקון מא) ככומי לפיק קיא.). דבר שאין הנשמה תלויה בו. כגון מן הארכוכה ולמטה (ערכין מהס (זבחים יב.). ואינה הואיל ובתחילת קריבה: הקדישה לא נראה להקריב, דחלייה היתה חולין ודחוי מעיקרו הוא, הלכד אינה תעיקור הומ, הנכן הימה קריבה עוד ותרעה ולוקחין בדמיה אחרת (שם). הואיל ומתחלה כשהקדיש חליה לא היחה ראויה ליקרב דלא קדשה לחליה וכיון דלא הוי דידיה לא פשטה קדושה בההיא שעתא בכולה, דאין אדם מקדיש דבר שאינו י. (תמורה כו. וכעי"ז) ו). ועושה דהל לינה

לשותפין (זבחים יב.).

ואקדש אני לך. וכשנתנו לו א"ל התקדשי לי מקודשת ואע"ג דלא אם בן הו"ל נכסים שיש להם אחריות. פי' בקונטרס דאדם הוקש לקרקעות דכתיב והתנחלתם אותם לרשת אחווה וקשה דההוא קרא כתיב בעבדא אבל בן חורין לא איתקש אלא דוקא בדמי עלי לפי ששמין אותו כעבד כדאיתא בפ"ק דסנהדרין (דף טו.) ועבד נמי

פלוגתא היא בפ"ק דב"ק (דף יב.) אי כמקרקעי אי כמטלטלי דמי ונראה דלאו דוקא יש להם אחריות אלא אף כי נמי אין להם אחריות לא מצינו מטלטלין נקנין אגב מטלטלין דנכסים שאין להם אחריות לא שייך בהו אגבב א"נ י"ל דה"ק ע"כ אי אשה נקנית אגב מטלטלין שדה נמי נקנה אגב מטלטלין שהרי קנין כסף דאשה ילפינן משדה קיחה קיחה ואם אין שדה נקנה מהיכא תיתי באשהט: ונפשמן קידושי בכולה מי לא

תניא בו'. מימה

ואפי' למאן דאמר אין כולה עולה. התם (תמורה יא:) מפרש למאן דאמר דאין כולה עולה מה יעשה ממנה וקאמר דימכרנה ללרכי עולות חוץ מדמי הרגל שהקדיש ופריך היאך יפטר זה מעולתו הא הויא ליה עולה חסירה ומשני כגון דאמר הרי עלי עולה כמו שאמלאנה ש:

אשמועינן ממונא משום דאיתיהיב למחילה שמע אבל קירושין אימא לא צריכא: יאמר רבא יהתקדשי לי לחציי מקודשת חצייך מקודשת לי אינה מקודשת אמר ליה אביי לרבא מאי שנא חצייך מקודשת לי דאינה מקודשת אשה אמר רחמנא ולא חצי אשה ה"נ איש אמר רחמנא ולא חצי איש א"ל יהכי השתא התם יאיתתא לבי תרי לא חזיא אלא גברא מי לא חזי לבי תרי וה"ק לה דאי בעינא למינסב אחריתי נסיבנא אמר ליה מר זומרא בריה דרב מרי לרבינא וניפשמו לה קידושי בכולה מי לא תניא "האומר רגלה של זו עולה תהא כולה עולה ואפי" למ"ר אין כולה עולה יה"מ היכא דמקדיש דבר שאין הנשמה תלויה בו אבל מקריש דבר שהנשמה תלויה בו הויא כולה מי דמי התם בהמה הכא דעת אחרת הא לא דמיא אלא להא יידאמר רבי יוחנן "בהמה של שני שותפין הקדיש חציה יוחזר ולקחה והקדישה קדושה ואינה קריבה ועושה תמורה ותמורתה כיוצא בה שמע מינה תלת

היא ואין מעכב על ידו מלהתקדש לפיכך יש כח במאמרו לפשוט והכא דעת אחרת יש חשובה כמותו המעכבת בדבר שאם אין יי אשה רולה אינם קידושין וזו לא נתרלה אלא לחציה לפיכך אין דיבורו תפים בה: הא לא דמיא כו". מסקנא דתירוצא הוא אין דבר זה דומה אלא לבהמה של שני שותפין דאיכא דעת אחרת המעכבת בה והתם לא אמרי׳ דתקדש כולה ע"פ האחד: ואינה קריבה. הואיל ובתחלת הקדישה לא נראית לקרב שלא קידשה אלא חליה ותמכר הקריב אחרת בדמיה: ו**עושה חמורה.** אם המיר בה: ו**חמורחה כיולא בה**. דאינה קריבה דמכח קדושה דחויה באתה:

ממשיכה קנה האשה. ואנן איפכא תנן. במתני' דהאי פירקא [להלן כו, א]. הכא מירי שהוא אדם חשוב שאינו רגיל לקבל מתנות ויש לה הנאה בשקבל מתנה הימנה והוא אמר לה הרי את מקודשת בתנאה שיש ליך כשקבלתי מתנה ממך, אבל אם לא הרי אדם חשוב ליכא הנאה ונמצא שמתקדשת בלא דבר ואינם קדושין כלל, ואע"ג דאמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש ליך כשקבלתי מתנה ממך, דאי לא תימא הכי למה לי

כשקביתי מתנה מכך, אבד אם לא היי אדם חשוב ליכא הנאה ונמצא שמתקדשת ביא דבר ואינם קדושין כלל, ואע"ג דאמר לה היי את מקודשת בתאה שיש ליך כשקביתי מתנה ממך, דאי לא תימא הכי למה לי למימר באדם חשוב, הכי איבעי לי למתני מי סברת דאמר לה אגב, הכא דאמר לה בההיא הנאה, וכ"כ הרו"ף והר"ם ז"ל [אישות פ"א הכ"ב]. וכן לענין ממונא. תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי כיון שנתן לו המנה ג"כ קנה הבית. וצ"ע למה לא הביא הר"ם ז"ל [מכידה פ"א ה"ו) אלא תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי אבל קדושין. שאינה יכולה למחול אימא לא, צריכא. אשה. כי יקח איש אשה. לא חזא. דאשת איש אסורה לאחר והוה ליה כמאן דאמר התקדשי לי ולאחר. אבל כי אמר לחציי ונתרצית ונתן לה כסף או שטר מקודשת, לא רצה לומר שאין לה ביל והרשות בידי ליקח אשה אחרת אקחנה ותהיה אשתי את ואחרת. וכתב רבינו מאיר פשיטא שהרשות בידי, ותירץ דאפילו לא אפשר למיקם בסיפוקייהו דאמרינן ביבמות [סה, לה בו אלא החצי, אלא רצה לומר הואיל התנה לה בפירוש דמי. ודעת הר"ם [אישות פ"ג ה"ט] כפי" קמא. בכולה. דהואיל וקדשה לחציה דבר שהנשמה תלויה בה קידש. התם. שלם חותים חציה אינה קדושה מונה הוא להציה, ולא לבהמה של שני שותפין שאם הקדיש חציה אשה, ואע"פ שהוא כוון לכולה היא לא כיוונה אלא לחציה, ולא דמיא הא אלא לבהמה של שני שותפין שאם הקדיש חציה אינה קדושה כוול.

דבריש תמורה (דף יא:) יליף רגלה של זו עולה ובדבר שהנשמה תלויה בו מקרא דכתיבם כל אשר יתן ממנו לה׳ וגבי אשה לא כתיב קראי וא״כ מאי פריך הא לא דמו להדדי ונראה שלכך דקדק רש"י ופירש דהא מקודשת בלשון הקדש קאמר לה וכדאמר בריש פירקין דאסר לה אכ"ע כהקדש שאדם עושה אותה כהקדש לפיכך יש להיות דינה כהקדש אבל אם היה אומר מאורסת או חד מהנהו לישני דלעיל (דף ו.) על זה לא היה מקשה ונפשטו קידושי בכולה לפירוש זה: וחזר ולקחה. הא דנקט וחזר ולקחה ולא נקט בהמה של שני שותפין שהקדיש כל אחד חליה משום דלא שייך התם ועושה תמורה ותמורתה כיולא בה דשותפין אין ממירין כדאמר בתמורה (דף יג.)

ובפ"ק [דובחים] (דף ו.):

האווו היוו נכנט פוב. בההיא הנאה. דקא מהימן ליה שנותן ממונו לאחר מפני שהוא ערר והתקדשי לפלוני. ואותו . פלוני אומר לה הרי את מקודשת לי בהנאה שיש ליך בשבילי שנותן ליך . פלוני המנה שתתקדשי פרוני המנה שונוקן שי לי קונה האשה, אע״פ שאינו חסר ממון שהרי עבד כנעני קונה עצמו בכסף על ידי אחרים שפודין אותו ואפילו נתן . לה הפלוני המנה על מנת שתתקדש לו והוא אמר לה עתה כך מקודשת שהנאה יש לה עתה במעות כלום. ומסתברא שאם נתאכלו המעות הלשון שאינה מקודשת שהרי רשעה שהוא אומר כך הויא להו מלוה ולא דמי להתקדשי לי בזה . לאחר שלשים יום ןלהלן נט, א]. דקא מקנה. העבד וזהו האדון קני הכסף מיד אחרים שפודיו אותו. לדן. ופי׳ שהוא אומר לה הרי את מקודשת לי ברצונך. נכסים שיש להם המקשה

. הוא אגב שקנה המעות

מטי הנאה לידה: מדין ערב. ממה שמלינו בתורה שהערב משתעבד קובות עה, יבתות קיח: לקמן מא. ב"ק קיא,
ניטין מגג,, ו) לקמן מג, מגג,, ו) לקמן מנג,, ו) חולין סט: קלה.
ח) [זבחים יב. חמורה כו.
ח) [זבחים יב. חמורה כו.
ח) [זבחים יב. חמורה כו. למלוהש אנו יכולין ללמוד: הילך מנה והתקדשי לפלוני. והוא שלוחו אלא שמקדשה משלו: מקודשת. ואע"ג דממונא לאו של משלח הוא: מדין עבד לנעני. דתנן במתני' לקמן (דף כב:) קונה את עלמו בכסף ע"י אחרים שאחרים ע"ב, ע"ב], י) [מגילה כג ע"ב, ולקמן כב ע"ב], כ) [לעיל ב ע"ב], () [יא פודין אותו בממונן והוא קונה עלמו ויולא לחירות ואע"ג דלא חסר איהו בהאי ממונא מידי: ואקדש אני לו. לאותו פלוני במנה שתתן לו בשבילי: מדין שניהם. (כ) מבין שני הדינין ד"ה שמין], ס) [ויקרא כז, ט], ע) [ע"ש בתמורה כז, ט], ע בתמורה באמר הרי עלי עולה בחייה הללו של ערב ושל עבד כנעני אנו למידין: האי דקא מקני. בעל וע׳ פרש״י שם ויש ליישנ העבד שהוא מקנה את העבד קלת],

(א) גמ' ואקדש אני לך: (ב) רש"י ד"ה מדין שניהס

היבלו ואמר לה התקדשי לי בכך: מקודשת. כדמפרש ואזיל טעמיה לקמיה: שיש להן אחריות. אדם הוקש לקרקעותי דכתיב (ויקרא כה) והתנחלתם אותם לרשת אחוה: עם נכסים שחין להם חחריות. שמוכר או נותן לו קרקעות ומטלטלין וזה מושך המטלטלין והקרקעות קנויים לו במשיכת המטלטלין: ואנן איפכא סנן. שלריך לקנות הקרקע באחד מן הדברים שהקרקע נקנה בהן כגון כסף או שטר או חוקה דנעל וגדר ופרץ כל שהוא והמטלטלים נקנים אגבן: באדם חשוב עסקינן. שחינו רגיל לקבל מתנות: בההיא הנחה כו'. שתרלה זחת לתת פרוטה לאדם שיפייסנו לזה לקבל הימנה מתנה: וכן לענין ממונא. הנך שמעתא דרבא דילפינא קידושין מדין ערב ומדין עבד כנעני כן לענין ממונא מכר לו שדה ואמר לו תן הכסף לפלוני ושדי מכורה לך בו קנה מדין ערב הילך מנה ותהא שדך מכורה לפלוני קנה אותו פלוני השדה מדין עבד תן מנה לפלוני ותהנה לו שדי בו קונה מדין שניהם: ניחא לה. להיות נקנית בכל דהו בקנין כל שהוא ואפילו בטובת הנאה בעלמא: טן דו. בגופים שנים בעל ואשתו ואפילו אינו לה אלא ללוות בעלמא: דאיתיהיב למחילה. שחדם רשחי למחלו: חשה חמר רחמנא. כי יקח איש אשה: איש אמר רחמנא. כי יקח איש: איחחא לבי פרי. להנשא להם אי אפשר הילכך האי לא קדיש אלא פלגא וחלייה נשאר לאחר א"כ אינה מקודשת לזה: ניפשטו קידושי בכולה. כי אמר חלייך מקודשת לי דהא מקודשת בלשון הקדשי קאמר לה: ואפי׳ למ"ד כו׳. פלוגתייהו במסכת תמורה 0: התם בהמה היא. ושלו